

Lydia

'Hallo Lydia', had hij gezegd op zijn serieuze manier en met verdrietige ogen. Ze kon het zich herinneren als de dag van gisteren dat hij ineens voor haar stond, als uit de dood herrezen.

Het was diep in de nacht en Lydia was klaarwakker. Ze was bang en kon de slaap niet vatten. Van alles ging er door haar hoofd, waaronder het leven dat ze had gehad met haar man. Ze keek in de richting van het zachte gesnurken en zag hem naast zich liggen. Hij was de man met wie ze zich verbonden had en die haar daarmee vrijheid had bezorgd. Precies zoals hij beloofd had. Ze was altijd een wilde geweest, een tegendraadse die meer wilde dan alleen kinderen baren en borduren. Tegen wil en dank was ze van hem gaan houden al wist ze dat zijn genegenheid voor haar verbleekte bij zijn liefde voor die ander. En dat was goed zo. Bijna twintig jaar waren er nu verstreken sinds hij als gebruinde zwerver op haar af was gelopen. Nooit zou ze vergeten hoe er twee jonge mannen op haar af waren gekomen terwijl zij boodschappen deed op de markt. Eén van hen had er bekend uitgezien, al klopte het plaatje niet. De ander was al zonder een woord vertrokken voordat hij haar met een serieuze blik begroette. Gebruind als een boer had hij voor haar gestaan en wilden haar bedienen ingrijpen, tot ze hem herkende als de verloren gewaande zoon en haar bedienden met een handgebaar had gestopt. Van de rest van zijn familie hadden ze de verkoolde resten gevonden en er was aangenomen dat ook hij dood was gegaan in het vuur, maar ineens stond hij voor haar na al die maanden! De schok was groot; eerst bij haar thuis, later bij het hof waar hij een herintroductie kreeg. Maanden lang was het de belangrijkste roddel. Eerst verbleef hij als gast bij haar ouders, later werden de bezittingen van zijn ouders die overbleven aan hem overgedaan. Hij werd de jongste landeigenaar van het koninkrijk. Met een serieuze toewijding die ze niet van hem kende was hij begonnen orde op zaken te stellen in zijn landgebied, waarna hij de besturing ervan overliet aan zijn oom, die het in eerste instantie ook geërfd had. Die maanden had hij regelmatig avonden met haar gesproken in het huis van haar ouders, waarbij ze vele ideeën hadden uitgewisseld. Het was zo'n bekend gezicht geworden voor het huishouden, dat ze ook steeds vaker momenten alleen werden gelaten. Er gebeurde ook niks onbehoorlijks. Lydia waardeerde hem, en hij haar, maar ze hielden niet van elkaar. Op zo'n avond waarop ze alleen waren hadden ze een verhitte discussie gehad over 'het volk'. Ichiro had zich sterk uitgesproken tegen de slavernij, terwijl zij er niet zoveel kwaad in zag. Natuurlijk moest je wel goed voor je slaven zorgen. Hij had een hele verhandeling gehouden over vrijheid en het voeden van je ziel door je te ontwikkelen naast het beroep dat je had. Dat mensen gelijk waren en het eigenlijk een misdaad was om de vrijheid van een ander te ontnemen, omdat je daarmee niet alleen een stuk leven, maar ook enorme potentie wegnam. Hij was er heilig van overtuigd dat de Goden het niet zo bedoeld hadden en dat slavernij ook in stand hield dat zij minder goed gediend konden worden. Met andere woorden, er liepen allemaal argumenten door elkaar, tot haar grote ergernis. Nadat ze een beetje bekomen waren, zij vervaarlijk fronsend en hij met een moedeloze zucht een beetje stilgevallen had hij zich ineens tot haar gewend. 'Lydia, wil je met me trouwen?' Geheel van haar stuk was ze geweest. 'Ja, maar, wat zeg je nou?' had ze gesputterd. 'Ik mag je, maar ik hou niet van je. En ik zal er wel aan moeten geloven om

uitgehuwelijkt te worden, maar dat stel ik zo lang mogelijk uit! Ik wil meer dan kinderen krijgen en een huishouden bestieren. Ik wil studeren, reizen en ontdekken. En dat kan niet als je getrouwd bent. Het is dom om te trouwen'. Hij had het lef om te lachen, maar toch weer serieus te worden. 'Dat komt wel goed. Wie domme dingen doet wordt wijs', zei hij vrolijk. 'Als je met me trouwt zal ik je vrijheid geven. Als wij samen trouwen zal ik voorzien in studie en reizen. Ik geef om je als een vriendin, maar ik hou van iemand met wie ik niet kan samenzijn. Niet hier, niet op het pad dat ik gekozen heb. En eerlijk gezegd wil ik wel kinderen, die ik dan samen wil opvoeden. Ik wil niet alleen de strenge opvoeder zijn aan de zijlijn, maar ze op zien groeien.' Het had nog weken geduurd voordat ze instemde. In de tussentijd had hij zich bij de koning gemeld en gevraagd om een rol in het leger. Die had hij gekregen, wat hem in staat stelde om te reizen en steeds meer het vertrouwen van de koning te krijgen. Aan het begin van hun huwelijk reisde ze mee en deed haar studies. Zelf werd ze een priesteres van Helena en was met een aantal andere priesters een plek gestart die ze de 'Witte Haven' noemde. Een plek waar mensen konden komen voor sturing, genezing en studie naar de Goden. Dat was haar eigen verdienste geweest, en iets waar ze trots op was. Het was een plek van hoop en kracht. Samen met Ichiro had ze vijf kinderen gekregen, waaronder een tweeling. Dat had de nodige aandacht en energie gevraagd, maar Ichiro had zich aan zijn woord gehouden en was er als vader voor de kinderen. Alleen nu... Zucht. Ondertussen was hij generaal, maar liepen de spanningen tussen de koning en Ichiro steeds verder op. Hij bleef de koning adviseren tegen het willen annexeren van de Necropool, of het willen aangaan van een soort verdrag, zoals er verdragen waren gesloten met de elfenlanden en Trokhar. Ichiro had hem zo gewezen op de ellende 150 jaar geleden, duidelijk beschreven in de geschiedenisdocumenten. De koning hield er een ander standpunt op na. Lydia ging nog eens verzitten. Ichiro werd wakker, keek even slaperig naar haar, om vervolgens klaarwakker rechtop te gaan zitten. 'Wat is er Lydia?' 'Ik ben bang', fluisterde ze. Ichiro sloeg een arm om haar heen. 'Vertel me er eens over. Ik heb immers twee oren en 1 mond, zodat ik twee keer zoveel kan luisteren dan praten'. Lydia gaf hem een zetje met een lach, omdat ze dat vaak tegen hun kinderen zeiden. 'Goed dan. Ik ben bang om het plan dat je hebt. Hoewel je het volk kent en zij jou en je strijdkrachten voor een groot deel zullen volgen ben ik bang voor de gevechten en de doden. Ik wil geen burgeroorlog, ook al heb je gelijk dat we niks anders zouden moeten met de Necropool dan hem bestrijden. We hebben het goed samen en de mensen om ons heen ook. Ik ben bang voor alles wat we te verliezen hebben. Ik weet dat een mens niet duizend dagen ononderbroken goede tijden kan beleven, zoals bloemen niet honderd dagen kunnen bloeien, zoals Marcus zou zeggen, maar om willens en wetens de storm op te zoeken... Ik ben gewoon bang. Bang voor de kinderen, bang voor jou, bang voor mij, gewoon bang.' Er viel een stilte. Na enige tijd zei Ichiro zachtjes 'Het is gemakkelijk om dapper te zijn op veilige afstand. Het zou gek zijn als je niet bang was, ik ben het ook. Ik weet wat ik van de mensen vraag en er komt een punt dat we dit niet meer voor de koning verborgen kunnen houden. Wat ik doe zal gelden als hoogverraad en in Silesia zullen we niet meer veilig zijn. Ik heb in het diepste geheim boten laten bouwen aan de kust, een kleine vloot, samen met twee andere belangrijke adviseurs van de koning. Op dit moment worden de schepen grotendeels volgeladen met voorraden en morgen zullen de mensen die zich aansluiten er op af komen om mee te gaan. Doordat een groot deel van de troepen mij volgen zullen de eerste gevechten tot een minimum beperkt

worden, maar zonder gevaar is het zeker niet. Vannacht wordt alle water in het kasteel vergiftigd, zodat de koning zo ziek zal zijn dat hij en zijn mannen geen orders kunnen uitvaardigen. Ze komen er wel weer bovenop, maar het geeft ons een voorsprong. Ga nu slapen Lydia, je zal je kracht nog nodig hebben.'

Lydia ging liggen, maar natuurlijk deed ze geen oog dicht. Naarmate de nacht vorderde werd ze steeds zekerder van het pad dat zij zou moeten gaan lopen, alsof het werd ingefluisterd door Helena zelf.

De volgende dag stonden ze met zonsopgang op en wekten de kinderen. Met pijn in haar hart keek ze stil naar de jongste, die pas 10 jaar oud was, voordat ze hem wakte. Snel pakten ze de tassen en vertrokken met het huishouden op paarden en in een koets naar de kust. Hun huis lieten ze achter. Hoewel de rit rustig verliep was Lydia de hele reis gespannen. De jongsten waren uitgelaten over de reis, maar de tweeling en hun oudste waren ook stil, beter begrijpend wat er aan de hand was. Eenmaal aangekomen was het wel spectaculair om te zien dat er zeker vijftientig flinke schepen in de zee lagen. Ze sloegen kamp op en de paar dagen die volgden werden spannend, waarbij steeds meer mensen arriveerden om de generaal te volgen die ze vertrouwden. Het zou nog krap worden op de schepen, en Lydia verbaasde zich over de grote hoeveelheid boeren en ontsnapte slaven. Allen waren welkom. Op het einde van de tweede dag werden ze aangevallen door een deel van het leger, maar werd deze nog vrij makkelijk afgeslagen door Ichiro's mannen. Hij weigerde de titel van generaal, omdat hij immers de koning niet meer volgde. Ichiro ontving bericht van de prijs die de koning op zijn hoofd had gezet wegens hoogverraad. Op de derde dag arriveerde Marcus tot grote opluchting van Lydia. De man was in twintig jaar weinig veranderd. Ze nam hem al snel apart. 'Hij houdt nog steeds van je, weet je. Dat is in al die jaren nooit veranderd en jullie hebben te weinig tijd met elkaar mogen doorbrengen. Maar ik ben blij dat je er nu bent. Jullie liefde is al een prachtige bloem, en die bloeien vaak in het verborgene'. Lydia glimlachte zacht. 'Hij gaat je nog hard nodig hebben'. Marcus trok een wenkbrauw op. 'Oh. En wat vertel je me vooral niet op dit moment?' Lydia haalde even haar schouders op. 'Al meer dan ik Ichiro verteld heb.' Lydia gaf hem een warme knuffel en liep weg, op zoek naar haar man. Hij was druk in gesprek met een van zijn krijgers, maar rondde het gesprek af zodra hij haar zag. Hij leek aan te voelen dat er wat was en kwam op haar afgelopen, fronsend. Voor het eerst deze dagen ontspande er even wat in Lydia. 'Ik krijg alleen maar fronsende blikken manlief, kun je ook wat vriendelijker kijken?' Kort lachte ze en zei gelijk recht voor zijn raap: 'Jij hebt zelf ooit gezegd dat wie zijn plicht ziet en hem niet vervuld een lafaard is. Mijn weg loopt anders dan die van jou. Ik zou een slechte priesteres van Helena zijn als ik alleen jullie zou proberen te beschermen en mezelf. De Witte Haven kan niet mee en er blijven genoeg mensen achter die de hulp straks hard nodig gaan hebben. Als jullie straks vertrekken blijf ik achter om de Witte Haven te ondersteunen en kom misschien later jullie achterna, als dat nog mogelijk is. Ik heb het van jou nodig dat je goed voor de kinderen zorgt en dat je Marcus voor jou laat zorgen. Ons huwelijk is volbracht.' Ichiro stond als aan de grond genageld en staarde haar aan. Hier had hij duidelijk niet op gerekend. In zijn gezicht was een tweestrijd zichtbaar die Lydia met begrip en liefde aanzag, tot ze haar hand op zijn arm legde. 'Onthoud wat je me hebt

beloofd. Ik ben vrij om mijn eigen keuzes te maken en op mijn manier Helena te volgen.'
Ichiro stond met tranen in zijn ogen terwijl hij haar omarmde. Op dat moment kwam er een boodschapper. 'Een groot aantal strijders, ongeveer tweehonderdvijftig, komen aangemarcheerd. Ze zijn er over ongeveer twee uur. Lydia keek haar man vastberaden aan. 'Ik heb een idee'.

Bijna twee uur later was een flink deel van de mensen ingescheept, maar zou de confrontatie met het leger van de koning nog steeds een bloedbad betekenen. Tot de verbazing van de mensen zagen ze Generaal Shugen in zijn volledige harnas met witte vlag te paard richting het leger van de koning rijden. Alleen. Er ontstond commotie, maar de mensen werden verder aangespoord om naar de boten te gaan en in te schepen. Eenmaal bij het leger van de koning steeg Generaal Shugen af en liep ongewapend naar de nieuwe generaal van het leger. Verrassing stond op het gezicht van de aanvoerder dat Shugen op hem af was gereden en zich zonder gevecht over zou geven. 'Halt! Geen stap verder. Geef je je over?' 'Ja.' Klonk het gedempt. 'Verwijder je helm en geef je over aan de koning. Lydia verwijderde de helm 'Ik Lydia van Borchgrave geef mij over aan de genade van Helena en wens vrije passage naar de Witte Haven'.

Met woede en schrik keek de woordvoerder naar de schepen, waarvan de eerste al het anker lichtten. Lydia volgde zijn blik, blij dat haar kinderen, Ichiro en zijn volgers veilig konden vertrekken.